

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Cursus Biennalis Studii Canonici, Sive Succincta Et
Methodica Sacrorum Canonum Explanatio**

Engelhard, Johann Martin

Moguntiae, 1700

Titulus XXVI. De Præscriptionibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63255](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63255)

TITULUS XXVI.

De

Præscriptionibus.

QUÆRES 1. Quid sit præscriptio & quid ad ad eam requiratur? Resp. Præscriptio prout usucapionem includit, definitur adjectio Domini per continuationem possessionis tempore & modo à legibus definito. Ut justa & licita sit requiruntur, possessio, bona fides, Justus Titulus, & debitum tempus. primo igitur ad usucapionem requiritur possessio quam supra definivimus esse detentionem rei animo eam sibi habendi; estque ut ibidem dictum triplex naturalis, civilis & mixta, si-
ve naturalis & civilis simul. ex his speciebus possessionis, civilis tantum sufficit ad usucapiendam rem, licet naturalis non concurrat, cum alias vix ulla res præscriberetur, defectu possessionis; non autem sufficit sola naturalis: ad hoc enim ut quis rem usucapiat, requiritur animus non tantum possidendi, sed & habendi, quo ultimo possessor naturalis caret, debet autem res possideri nomine suo, non alieno, & insuper possessio non debet fundari in actibus meræ facultatis. secundo requiritur bona fides; est autem bona fides credulitas quâ quis prudenter credit, & sibi persuadet, rem à se detentam esse suam, vel saltem ignorat esse alienam *cap. mala fidei possessor de R. J. in 6. & cap. su b. t.* & per hoc correctæ sunt leges Civiles, præscriptionem cum malâ fide permittentes; hæc bona fides non tantum ab initio ad inchoandam præscriptionem, sed toto tempo-

tempore præscriptionis durantis requiritur, adeo
ut mala fides ex post superveniens interrumpat præ-
scriptionem, *cap. fin. b. t.* quia qui scit rem esse alie-
nam ante completam usucapionem, & tamen reti-
net peccat mortaliter *d. cap. fin. & can. si quidem ma-
nifesti caus. 34. quest. 5.* cum peccato autem non
currit præscriptio. idque procedit de Iure Canoni-
co; Iure enim civili mala fides superveniens præ-
scriptioni non obstat, eo quod mala fides sit facti
præscriptio autem inchoata sit iuris; quæ autem
facti sunt, non debent tollere ex quæ sunt iuris *l.
si unus. §. pactas ne peteret. ff. de pact.* & ideo hoc ju-
re, si defunctus possederit bonâ fide rem quandam,
certo aliquo tempore, poterit ejus hæres licet ma-
læ fidei fuerit, usucapere, utendo accessione illius
rem oris quo defunctus possedit, cum ejus perso-
nam repræsentet *l. 22. ff. de usucap.* sicut è diverso
si defunctus in malâ fide fuerit, hæres ejus quan-
tumvis bonæ fidei, nunquam præscribit, etiamsi
accessione temporis uti nolit, quia repræsentat si-
militer personam defuncti, & in omne illius jus suc-
cedit, ac vitia refert; quod si quis dubitet an res
sua sit, non erit bonæ fidei ad inchoandam posses-
sionem, sufficientem tamen fidem ad possessionem
continuandam bonâ fide cœptam habere censetur.
Can. si virgo. caus. 34. quest. 1. & 2. cum dubius non
sit sibi conscius rei alienæ, & melior sit conditio
possidentis. *Covarruv ad regul. possessor. 2. p. §. 7. n.
3. seq.* Tertio requiritur justus titulus, id est cau-
sa habilis ad transferendum dominium, vel usuca-
piendi conditionem, ut sunt, donatio, emptio, per-
mutatio, hæreditas, legatum, occupatio rei pro de-
relictio habitæ. Est autem titulus quadruplex. pri-
mus

mus validus, ut emptio donatio valida. secundus coloratus vel apparens, qualis est, v. gr. venditio quæ quidem re ipsâ valida non est, ut cum facta sit à non domino, bonâ tamen fide pro validâ habetur, qui titulus indubitatè sufficit ad præscriptionem cujuscunque rei, iure non prohibere possideri. Tertius est existimatus vel putativus quando talis causa v. gr. venditio re ipsâ non præcessit, creditur tamen præcessisse, v. gr. sicuidam res tradatur tanquam vendita, cum tamen nulla intervenerit venditio, qui titulus similiter ad usucapionem sufficit, l. 22. § 1. & l. 48. ff. de usucap. quartus est præsumptus, qui datur quando ob temporis diuturnitatem, à iure præsumitur titulus præcessisse, licet possessor eum non possit demonstrare vel probare; & hic titulus in præscriptione ordinariâ non sufficit; in præscriptione tamen longissimi temporis 30 vel 40. annorum ordinariè locum habet; quarto requiritur ad præscriptionem lapsus temporis ad usucapiendum in iure præfixi. Tempus hoc pro varietate rerum quæ præscribuntur, varium est; communiter autem quatuor tempora præscriptionum statuuntur. Primum est tempus breve, scilicet triennium, pro usucapiendis rebus mobilibus à Iustiniano statutum. secundum est tempus longum scil. 10. anni ad præscribendas res immobiles hominum privatorum inter præsentés, vel 20. inter absentes. tertium est tempus longissimum, scil. 30. annorum quibus præscribuntur sine titulo res immobiles privati hominis, vel 40. quibus bona immobilia Ecclesiarum, hospitalium, vel monasteriorum præscribuntur; vel 60. qui ex privilegio ad præscribendum contra certa monasteria

steria maximè S. Benedicti requiruntur, vel denique 100. annorum, quibus contra Ecclesiam Romanam præscribitur, quartum est tempus immemorabile, de cuius initio, non extat hominis memoria.

QUÆRES 2. Quinam præscribere, & quæ res præscribi possint? Resp. 1. Præscribere possunt omnes qui suo nomine possidere queunt, & inde ortum est axioma juridicum, tantum præscriptum, quantum possesum, & non amplius. Resp. 2. Præscribi possunt res omnes, quæ specialiter non prohibentur. Prohibentur autem 1. exemptio ab obedientiâ superioris. *cap. 12. b. t.* 2. Ius visitandi & procurationis exigendæ, quando scilicet procuratio ex iure, non ex privilegio competit. *cap. 16. § 11. b. t.* 3. Res usibus publicis deputatæ ut forum, theatra &c. 4. Res spirituales, & Ius decimarum à laico præscribi nequeunt, prohibente hanc præscriptionem concilio Lateranensi. 5. Limites provinciales Episcopatum, atque Parochiarum, *cap. 4. de Parochiis.* 6. Liber homo. 7. Res furtiva & vi possessa. 8. Res filci. 9. Res indivisim pluribus communes ab uno sociorum præscribi nequeunt. & denique res meræ facultatis. *l. 2. ff. de via publ.*

OBJICIES 1. Potest laicis jus percipiendi decimas locari. *cap. 2. de locato. cap. fin. ne prælati.* Ergo & præscriptione acquiri. Respond. Neg. anteced. quia *cap. allegatum* intelligendum est, non de ipso iure percipiendi decimas, in quantum sunt fructus spirituales & exiguntur ut redditus ecclesiastici; sed de ipsis fructibus in quantum sunt bona temporalia,

lia, & lucrum merè temporale continent, quorum utique laici sunt capaces.

OBJICIES 2. Omne illud quod privilegio potest concedi, potest etiam præscriptione acquiri; sed jus percipiendi decimas privilegio potest concedi. *cap. quamvis. & cap. divum de decimis;* ergo. Resp. Transeat major. Nego min. ipsum enim jus privilegio concedi nequit laicis, qui eisdem incapaces sunt, perceptio autem decimarum, in quantum præcisè sunt fructus temporales, privilegio concedi potest.

OBJICIES 3. Jus patronatus, licet spiritualibus adeo annexum sit, ut sine labe simoniæ vendi nequeat, præscriptione tamen à laicis acquiri potest. *cap. 11. de jure patron. cap. 24. de Elect.* ergo & jus percipiendi decimas. Resp. Concess. anteced. Neg. conseq. licet enim jus patronatus spiritualibus annexum sit, possideri tamen potest à laicis, & per consequens præscriptione acquiri; decimæ autem sicut à laicis possideri nequeunt, sic nec præscribi. *Gonzal. in cap. causam. h. t. num. 17.*

OBJICIES 4. Obedientia Episcopo debita, sicut & procuraciones recensentur inter jura Episcopalia. *cap. 16. de offic. ordin.* Sed jura Episcopalia præscriptione acquiri possunt. *cap. ad aures h. t.* ergo etiam præscribi poterunt obedientia & procuraciones. Resp. Concess. major. disting. min. jura Episcopalia præscribi possunt, aliqua Concedo. Omnia nego, aliqua enim jura excipiuntur in quibus ob specialem rationem præscriptio non procedit, inter quæ numerantur obedientia, & procuraciones.